ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΛΕΩ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24—94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43—23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΠΕΜΠΤΗ
28
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1965
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ Κ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6357

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

"ΟΧΙ,, ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἡ μνήμη ἀνακαλεῖ εἰς ἐνέργειαν τὴν μεγάλην στιγμὴν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Καί, μὲ αὐτοματισμὸν φυσικοῦ φαινομένου, τὴν θέτει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μέλλοντος. Τὴν θέτει μὲ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ δραματικοῦ ἔπους, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει. Μὲ ὅλην τὴν ἠθικὴν δύναμιν τῆς αἰωνιότητος, τὴν ὁποίαν ἔχει. Μὲ ὅλον τὸν παλμὸν τῆς δημιουργίας, ποὺ εὑρύνει τὸ νόημα τῆς ζωῆς· ποὺ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἄξιον ἀποστολῆς καὶ ποὺ δίδει εἰς τὴν ψυχὴν κῦρος διαμορφωτοῦ διὰ τὰ πεπρωμένα. Ἐκεῖνο τὸ «Ὄχι» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἶναι, πραγματι, στιγμὴ ὑπερτάτης ἐθνικῆς προφητείας καὶ πραγματώσεως. Εἶναι λυρικὴ σύζευξις χρέους καὶ δικαιώσεως. Εἶναι μετάληψις εἰς τὰ ἄχραντα τῆς Πατρίδος, διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς δόξης της. Εἶναι ἐκεῖνο τὸ «Ὄχι» αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Φυλή, ποὺ εἶναι τεταγμένη νὰ προχωρῇ, ὅταν ἡ Ἱστορία ἐντέλλεται, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς θυσίας, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἰδανικοῦ. Καὶ ἐκεῖ, μέσα εἰς καταρράκτας φωτός, μέσα εἰς ὁράματα τελειώσεως, μέσα εἰς κατοπτρισμοὺς θεοτήτων, νὰ καθιστᾷ τὰς ἀπολύτους ἐννοίας ἀπολύτους πραγματοποιήσεις θαυμάτων. θαυμάτων ἐκτυφλωτικῆς ἀκτινοβολίας, ποὺ παραδίδονται εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν γενεῶν ὡς κορυφαία πνευματικὴ διδαχή, ὡς ἐκπληκτικὸς κανὼν ὑπάρξεως, ὡς ὁδηγία ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καὶ ἐξάρσεως. Εἶναι τὸ «Ὄχι» ἡ ὑπερήφανος ἄρνησις τῆς Ἑλλάδος νὰ παραδώσῃ τὰς Θερμοπύλας τῆς ἀρετῆς, ποὺ τῆς εἶχον ἐμπιστευθῆ οἱ αἰῶνες καὶ ποὺ ἀποτελοῦν πάντοτε ἀφετηρίαν διὰ τὸ μέλλον. Διότι, ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ μοναδική, ἡ ἀπαράμιλλος εἰς τὴν δονουμένην ἀλήθειάν της, νομοτέλεια τῆς συνεχείας εἶναι ἡ ἀκατανίκητος γοητεία τῆς Γῆς μας, ποὺ κάθε πτύχωσίς της καὶ κάθε πέτρα της καὶ κάθε ρωγμή της εἶναι ἀφήγησις ἄθλου ἐκπληκτικοῦ. Δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν Ἑλλάδα σταθμός. Ὑπάρχει, πάντα, ξεκίνημα. Ἀκόμη καὶ ὅταν φαίνεται ὅτι ἀδυνατεῖ. Ἀκόμη καὶ ὅταν φαίνεται, ὅτι ὀπισθοδρομεῖ. Ἀκόμη καὶ ὅταν πίπτῃ. Ἔγερσις καὶ ξεκίνημα. Ἰδοὺ ὁ μέγας προορισμός. Καὶ πάθος ἡ ἐλευθερία. Ἰδοὺ ἡ μεγάλη ἀλήθεια. Καὶ ἄρνησις εἰς ὅ,τιδήποτε καὶ καθ' οἱονδήποτε τρόπον θέτει ἐνώπιον ἀπειλῆς, ἐνώπιον κινδύνου, ἐνώπιον προσβολῆς αὐτὴν τὴν κόρην γαλανοῦ ὀνείρου, αὐτὴν τὴν Παρθένα τῆς Ἑλληνικῆς θαυματοποιΐας. Ἰδοὺ τὸ «Ὄχι» ποὺ δὲν ἐτελείωσε, ποὺ δὲν θὰ τελειώσῃ.

Τὸ ἐβροντοφώνησε τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 διὰ τοῦ στόματος τοῦ σιδηροῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β΄, ἡ Ἑλλάς. Καὶ ὁ Κόσμος ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του. Ἐκπλήσσει, συγκλονίζει καὶ τὸ φυσικόν, ὅταν εἶναι τόσον μέγα. Καὶ ἦτο μέγα τὸ μάθημα τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἐλπίδος, ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τὰ Βορειοηπειρωτικὰ βουνά, μὲ τὴν μουσικὴν θουρίων καὶ τὴν ἀστραπὴν τῆς λόγχης, ποὺ ἔγραφεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν βιβλίον τῆς Ἱστορίας, μὲ αἷμα καὶ μὲ ἀγωνίαν, ἀλλὰ μὲ πίστιν καὶ μὲ ἔξαρσιν, τὸ νέον ἔπος, τὸ νέον κεφάλαιον τῆς τιμῆς.

Τὸ ἐπανέλαβε τὸ «Ὄχι» ἀργότερα. Τὸ ἀντέταξεν, ἔπειτα, εἰς τὸν κομμουνισμόν. Βέβαιον εἶναι, ὅτι δὲν θὰ διστάσῃ νὰ το ὀρθώνῃ κάθε φοράν, ποὺ ἡ ἐπιβουλή, ὑφ' οἱανδήποτε μορφήν, ἀποκτᾷ τόλμην. Καὶ ἐπιβουλὴ δὲν εἶναι μόνον ἐξωτερική. Προέρχεται συχνὰ καὶ ἐκ τῶν ἔσω. Καὶ εἶναι αὐτὴ φοβερωτέρα. Διότι ἀφοπλίζει ψυχικῶς τὴν Φυλήν. Τὴν ἐξασθενίζει. Καὶ τὴν ἀφήνει ἔκθετον εἰς ἄλλους ἐχθρούς, ποὺ καραδοκοῦν. Ἂς μὴ λησμονῆται : Ἔργον ψυχῆς εἶναι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ κάθε θρίαμβος. Καὶ πρέπει αὐτὴ νὰ μένῃ σταθερά, ἀκατάδλητος, ἀδιάσπαστος καὶ ἀπερίσπαστος, διὰ νὰ φρουρῇ τὰς Θερμοπύλας τῆς αἰωνιότητός της. Ὅσοι τὴν διακυβεύουν εἶναι ἐχθροί. Καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἀφροσύνην των δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἡ ἰδία. «Ὄχι». Ὄχι καὶ σήμερον μὲ περισσότερον, μάλιστα, ἀπὸ ἄλλοτε ἐθνικὸν πεῖσμα. Διότι ἀκριβῶς ἐκεῖνα τὰ ἰδανικά, διὰ τὰ ὁποῖα ἐστήθη τὸ τρόπαιον τοῦ 1940, ἀπειλοῦνται. Ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Δημοκρατία πολιορκοῦνται ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ἀπὸ τὴν παραπλάνησιν, ἀπὸ τὴν σκόπιμον σύγχυσιν. Ἂς τὰ προστατεύσωμεν μὲ σθένος καὶ ὑπερηφάνειαν. Διότι δὲν πρόκειται ἁπλῶς διὰ τὴν συνέχειαν τῆς Φυλῆς. Πρόκειται διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν της. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τροφὸς τοῦ μεγαλείου.

Π

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΩΡΑ ΔΙΕΣΩΘΗ ΑΠΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΤΗΣ Ε.Ρ.Ε.

ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΥΠΑΙΝΙΓΜΟΥΣ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 27.— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ κ. Παν. Κανελλόπουλος ὡμίλησεν ἀπόψε ἐνταῦθα, κατὰ τὴν διάρκειαν συνεστιάσεως στελεχῶν τοῦ κόμματος, ἀναφερθεὶς διὰ μακρῶν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως.

Ὁ κ. Κανελλόπουλος εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Ἀγαπητοὶ φίλοι, ἡ Θεσσαλονίκη κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ποὺ ἔμεινα μαζί σας, μοῦ προσέφερε ἐῶρα ἀνεκτίμητα. Μοῦ προσέφερε τὸ δῶρον τῆς ἀγάπης, διὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι εὐγνώμων. Τὸ ἐχρειαζόμην, διότι ὁ ἀρχηγὸς ἑνὸς τραχυτάτου ἀγῶνος ἔχει ἀνάγκην καὶ ὡς ἄνθρωπος νὰ αἰσθανθῇ τὴν θέρμην τοῦ περιβάλλοντος. Ἀλλὰ μοῦ προσέφερε καὶ ἕνα ἄλλο δῶρον ἡ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖνο πού, κατ' οὐσίαν, δὲν ἐδόθη εἰς ἐμέ, ἀλλὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, καθὼς καὶ χθές, κατὰ τὴν πρᾶξιν καὶ οὐχὶ ἁπλῶς ὡς θέαμα. Διεδήλωσεν ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ δι' αὐτοῦ ὁ λαὸς τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ὅτι εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ἀποτρέψῃ κάθε κίνδυνον ποὺ ἀπειλεῖ τὴν χώραν καὶ νὰ συμβάλῃ μὲ ἱστορικὴν ρώμην εἰς τὴν ὁριστικὴν ὑπερνίκησιν τῆς κρίσεως, ἥτις, προκληθεῖσα ἀπὸ τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, ἐγένετο ἐντόνως ἀντιληπτὴ ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουλίου τοῦ τρέχοντος ἔτους, δηλαδὴ ἀφ' ὅτου ἐσημειώθη ἡ πρώτη προσπάθεια θεραπείας της. Δὲν εἶχα ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Βορείου Ἑλλάδος θὰ ἔδιδε αὐτὸς πρῶτος τὸ σύνθημα διὰ τὴν μεγάλην στροφήν. Ὑπῆρξε πάντοτε πρωτοπόρος εἰς τὰς δοκιμασίας καὶ τὰ παθήματα ποὺ ἔχει ὑποστῆ, καθὼς καὶ εἰς τὰ μαθήματα ποὺ ἔχει δώσει. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναμενόμενον αἰφνιδιάζει. Καὶ ὑπῆρξεν ὁ αἰφνιδιασμὸς ἐμψυχωτικὸς δι' ἐμέ, ὁ ὁποῖος ἐτάχθην εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα ἔργα ποὺ ἔχει ἐπωμισθῆ μέχρι τοῦδε πολιτικὸς ἡγέτης εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἑβδομάδων συμπληροῦνται δύο ἔτη ἀφ' ὅτου ἀνέλαβα τὴν ἡγεσίαν τῆς ΕΡΕ, ἐλθὼν τότε ἀμέσως ἐδῶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, διὰ νὰ βαπτισθῶ εἰς τὴν νέαν μεγάλην ἀποστολήν του. Τὸ γεγονός, ὅμως, τότε ἔχει καὶ μίαν ἄλλην ὄψιν. Ἀνέλαβε πρὸ διετίας τὴν ἡγεσίαν, ὅταν, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 3ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1963, ἀπεφάσισεν αἰφνιδίως νὰ ἀποχωρήσῃ ὁ ἱδρυτὴς τῆς ΕΡΕ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς. Μὲ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν πρωτοβουλίαν του συνεδέθη — καὶ θὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἱστορίαν συνδεδεμένη — μία ὀκταετία δημιουργίας καὶ γαλήνης, φαινομένων ποὺ διὰ πρώτην φορὰν ἐσημειώθησαν εἰς τὴν χώραν μας εἰς τόσον μῆκος χρόνου καὶ εἰς τοιαύτην οὐσιαστικὴν ἔκτασιν.

Τὴν λῆξιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ὀκταετίας τὴν ἀπεφάσισεν ὁ Ἑλληνικὸς λαός, δηλαδὴ ἡ πλειοψηφία του. Καὶ ἦτο δικαίωμά του νὰ τὴν ἀποφασίσῃ. Ὡρισμένον ποσοστὸν τοῦ λαοῦ, ἐκείνο ποὺ ἔδιδεν εἰς τὴν ΕΡΕ τὴν πλειοψηφίαν εἰς τὴν Βουλήν, ἀπεφάσισε νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνσιν, εἴτε διότι εἶχε κουρασθῆ ἀπὸ τὸν μόχθον τῆς ἀνοδικῆς πορείας, τοῦ δημιουργικοῦ ἀνηφόρου, εἴτε διότι περισσότερον ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ΕΡΕ εἶχε προσέξει τὰ σφάλματά μας (καὶ σφάλματα ἐγένοντο καὶ εἶναι ἀνθρωπίνως ἀναπόφευκτα), εἴτε διότι παρεσύρθη — δυνατὸν νὰ συνέβησαν καὶ τὰ τρία — ἀπὸ τὰς ἀκράτους δημαγωγικὰς ἐπαγγελίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 16ης Φεβρουαρίου τοῦ 1964, καθ' ἃς ἐπεσφραγίσθη διὰ δευτέραν φορὰν ἡ λῆξις τῆς δημιουργικῆς ὀκταετίας, τὸ ποσοστὸν τοῦτο τῶν ἐγκαταλειψάντων τὴν ΕΡΕ ηὐξήθη κατά τι — πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅ,τι οἱ ψυχολογικοὶ νόμοι ἐπέβαλλεν νὰ ἀναμένωμεν — διὰ λόγους αὐτονοήτους. Πρῶτον, εἶχε προηγηθῆ τὴν 3ην Νοεμβρίου ἡ ἀντιστροφὴ εἰς τὴν σχέσιν τῶν δυνάμεων ΕΡΕ καὶ Ε. Κ. Δεύτερον, ἡ Ε. Κ., χωρὶς νὰ ἔχῃ οὔτε αὐτὴ τὴν πλειοψηφίαν εἰς τὴν Βουλήν, ἐτιμήθη διὰ τῆς ἐντολῆς τοῦ σχηματισμοῦ Κυβερνήσεως. Τρίτον, ἐξεμεταλλεύθη μὲ πρωτοφανῆ ἀδιαφορίαν ἔναντι τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τῆς δημοκρατικῆς καὶ κοινοβουλευτικῆς τάξεως, τὴν ἐπὶ 7 ἑβδομάδας παραμονήν της εἰς τὴν ἐξουσίαν, λαβοῦσα μέτρα ποὺ δὲν ἐδικαιοῦτο, ὡς Κυβέρνησις μειοψηφίας, νὰ λάβῃ.

Ἔτσι, ἐδημιουργήθη τότε ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ὁ κ. Παπανδρέου καὶ πρωθυπουργὸς θὰ εἶναι πάλιν σύριον, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑποσχέσεις του ὅλας πρὸς ὅλους τοὺς πενομένους καὶ ἔχοντας ἀνάγκας θὰ ἱκανοποίει. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον συνέβη, ἀλλὰ τὸ δεύτερον ὄχι.

Ἀνέλαβον, λοιπόν, τὴν ἡγεσίαν τῆς ΕΡΕ εἰς ὥρας πολὺ δυσκόλους διὰ τὸν τόπον. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἔμενεν ἐκεῖ, δὲν θὰ ἐπείραζε. Τὰ κόμματα, εἰς τὰς Δημοκρατίας, δὲν εἶναι τεταγμένα — καὶ οὔτε πρέπει — νὰ κυβερνοῦν συνεχῶς ἐπὶ πολλὰς κοινοβουλευτικὰς περιόδους. Τὴν νύκτα τῆς 16ης πρὸς τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1964, ὅτε ἐβεβαιώθη περὶ τῆς δυσμενοῦς δι' ἡμᾶς ἐκβάσεως τῶν ἐκλογῶν, ἐκάλεσα τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου καὶ μὲ ἀπόλυτον ἡρεμίαν προέβην εἰς δηλώσεις, ποὺ μοῦ ὑπηγόρευσεν ἡ βαθύτατα ριζωμένη μέσα μου δημοκρατικὴ πίστις. Ἠσθάνθην ὑπερηφάνειαν, διότι θὰ εἶχον τὴν ἐθνικὴν ἀποστολὴν νὰ ἡγηθῶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ εἶναι κανεὶς πρωθυπουργός, διὰ νὰ ὑπηρετῇ ἀποτελεσματικῶς τὸν τόπον του. Ἀλλοίμονον, ἐὰν οἱ ἡγέται ἐνοοῦν νὰ τὸν ὑπηρετοῦν μόνον ὡς πρωθυπουργοὶ καὶ τὸν ὑπονομεύουν — ὑπονομεύουν τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν γαλήνην του — ὅταν δὲν κυβερνοῦν.

ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΩΔΗΓΕΙΤΟ ΚΑΤΑ ΚΡΗΜΝΟΝ

Ἂς συνεχίσω, ὅμως, τὸν συλλογισμόν μου. Ἀφοῦ ἀνέλαβα τὴν ἡγεσίαν τῆς ΕΡΕ εἰς ὥρας δυσκόλους διὰ τὸ κόμμα, ἐτάχθην νὰ ἀσκήσω τὸ ἡγετικόν μου ἔργον εἰς ὥρας ποὺ μετεβλήθησαν ραγδαίως τὰ πολιτικὰ πράγματα, εἰς ὥρας κρισιμωτάτας δι' αὐτὴν ταύτην τὴν χώραν. Ἡ διακυβέρνησις τῆς χώρας ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου ἀνέστειλε πᾶσαν πρόοδον εἰς τὸν τόπον, τὸν οἰκονομικὸν τομέα, ἐκλόνισε μάλιστα βαθύτατα τὰ θάθρα τῆς οἰκονομίας, ἄρα καὶ τῆς ὅλης οἰκονομικῆς ζωῆς, ἀπεχαλίνωσε τὰς δυνάμεις τῆς ἀνατροπῆς τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ τῶν δημοκρατικῶν μας θεσμῶν, μὲ τὰς ὁποίας εἶχε συμπράξει κατὰ τὸν «ἀνένδοτον ἀγῶνα», ἐπέβαλεν εἰς τοὺς φύλακας τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας νὰ λιποθυμήσουν καὶ ἄρχισε νὰ θέτῃ εἰς κίνδυνον καὶ αὐτὴν τὴν ἑνότητα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τοῦ Ἔθνους. Δικαιοῦμαι, τάχα, νὰ προσθέσω, ὅτι ἀπεμάκρυνε καὶ τὴν Ἕνωσιν τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα; Δὲν θὰ ἤθελα νὰ προχωρήσω ἕως ἐκεῖ. Πάντως, ἐὲν εἶχε ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου τὸ ἠθικὸν δικαίωμα νὰ κραυγάζῃ ὅτι ἡ Ἕνωσις ἔρχεται, καθ' ἣν ὥραν — εἴτε ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ εἴτε ὄχι — ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι ἀπεμακρύνετο.

Θὰ σταθῶ εἰς ὡρισμένα τῶν σημείων τὰ ὁποῖα ἔθιξα.

1) Ἐὰν ἀνεστέλλετο ἁπλῶς κάθε πρόοδος εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα καὶ δὲν ἐτίθεντο τὰ θεμέλια — καὶ πράγματι δὲν ἐτέθη κανένα — οὔτε ἑνὸς μοναδικοῦ ἀξιολόγου ἔργου κατὰ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἔτος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Κέντρου, αὐτὸ θὰ ἦτο ὀδυνηρόν, θὰ εἶχεν ἐμμέσους ἐπιπτώσεις καὶ ἐπὶ τῆς ὑγείας τῆς οἰκονομίας μας, ἀλλὰ δὲν θὰ προεκάλει, τοιαύτιστον, ἀμέσους κινδύνους ἀνατροπῆς τῆς νομισματικῆς σταθερότητος καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἰσορροπίας τῆς χώρας, ποὺ μὲ τόσον μόχθον ἐπέτυχεν ὁ σκληρῶς ἐργαζόμενος λαός μας κατὰ τὴν ὀκταετίαν τῆς ΕΡΕ. Τὸ κακό, ὅμως, δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν ἀναστολὴν τῆς προόδου. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ κ. Παπανδρέου δὲν εἶχε καμμίαν γραμμὴν εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων, ἠκολούθησεν ἀλόγιστον πολιτικὴν εἰς τὰς παροχάς, χωρὶς νὰ ἱκανοποιήσῃ κἄν, ὡς εἶχεν ἐπαγγελθῆ, τὰς πτωχοτέρας κατηγορίας πολιτῶν, ἀφῆκε τὴν παραγωγὴν — ὡς συνέβη κατ' ἐξοχὴν μὲ τὸν σῖτον — ἀχαλίνωτον, δημιουργήσασα πρωτοφανῆ ἀδιέξοδα, δὲν εἶχε καμμίαν ἐπὶ τοῦ καπνικοῦ πολιτικὴν καὶ ἔτσι εὑρισκόμεθα σήμερον μὲ ἀδιάθετον εἰς τοὺς καμπτομένους ὤμους τῆς οἰκονομίας ποσότητα καπνῶν, ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὴν παραγωγὴν ὁλοκλήρου ἔτους, ηὔξησε καταπληκτικὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λογαριασμοῦ ἐφοδίων, προεκάλεσε τὴν κάμψιν τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς καὶ ἐπικίνδυνον μεγάλην αὔξησιν τῆς παθητικότητος τοῦ ἐμπορικοῦ ἰσοζυγίου, κατέστρεψε τὴν θαυμαστὴν ἐμπιστοσύνην λαοῦ μας, εἰς τὴν μείωσιν τὴν βαθμιαίαν ἐξαφάνισιν τῆς μεταναστεύσεως πολυτίμων ἐργατικῶν χειρῶν καὶ ψυχῶν, εἰς τὸν πλήρη ἐξευρωπαϊσμὸν τῆς οἰκονομίας μας, πῶς συνέβη,λέγω, ὥστε ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ πρωτοφανῆ ἀποθέματα νὰ μεταμορφωθοῦν εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἑνόχων τῆς σημερινῆς δυστραγίας εἰς κακὴν κληρονομίαν;

Ἐὰν θὰ ἔχωμεν ἐντονωτέραν οἰκονομικὴν κρίσιν, ὁ μόνος ὑπεύθυνος θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε. Κ. Καὶ ἐὰν ἡ σημερινὴ κυβέρνησις τῶν χθεσινῶν συνεργατῶν του ὑποχρεωθῇ νὰ λάβῃ οἱαδήποτε μέτρα διὰ τὴν ἀποτροπὴν τῆς κρίσεως ἢ διὰ τὴν μείωσιν τῶν συνεπειῶν της, ἡ μόνη ποὺ δὲν θὰ εἶναι ὑπεύθυνος θὰ εἶναι ἡ ΕΡΕ.

2) Εἶπα ὅτι ἡ διακυβέρνησις τῆς χώρας ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Κ. ἀπεχαλίνωσεν τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας νὰ ὑποστοῦν λιποθυμίαν. Διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ κράτος ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀστυνομικόν, ἔπρεπε νὰ παύσῃ ἡ Δημοκρατία νὰ εἶναι Κράτος. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἀμειφθοῦν, ἄλλωστε, οἱ συμπαραστάται καὶ οἱ πριμοδόται οἱ πονηρότατοι οἱ ἀντιστρέφοντες τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐφθαρμένους ὅρους τῆς συνοδοιπορίας καὶ ἐμφανίσαντες τοὺς ἑαυτούς των ὡς συνοδοιπόρους τοῦ λεγομένου Κέντρου. Καὶ εἶμαι βέβαιος — ναί, θὰ ἐκδηλώσω τὴν βεβαιότητα αὐτήν, μολονότι πολλοὺς θὰ σᾶς ξενίσῃ — ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Κ. λόγῳ ὑπερβολικῆς αὐτοπεποιθήσεως ἐνόμισε καὶ νομίζει σήμερον, ὅτι ὅσοι κατ' ἐντολὴν τῆς ΕΔΑ τὸν ἐπευφημοῦν καὶ συνοδοιποροῦν μαζί του προσελκύονται εἰλικρινῶς ἀπὸ τοὺς λόγους του καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν δημοκρατικὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν. Θὰ ἐλυπούμην πολὺ περισσότερον ἐὰν δὲν τὸ ἐπίστευεν. Ἀλλὰ λυποῦμαι ἐπίσης διότι τὸ πιστεύει. Κατεχόμενος ὑπὸ βαρεῖαν πλάνην, ἀλλὰ καὶ ὑφιστάμενος τὴν ἐπίδρασιν κακῶν συμβούλων, παρέλειψε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν κομμουνιστῶν, τὴν διείσδυσιν αὐτῶν εἰς τὴν ὑπαιθρον, εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἰδικήν του νεολαίαν, εἰς τὴν διοίκησιν, εἰς ὅλους τοὺς ὀργανισμοὺς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς.

Τί ἔπραξε μετὰ τὴν ἀσύστολον ἐπίδειξιν τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὸν Γοργοπόταμον; Εἶπεν ὀλίγας καλὰς λέξεις εἰς τὴν Βουλὴν καὶ δὲν ἔπραξε τίποτε. Τί ἔπραξεν ὅταν ἐσημειώθη δυναμικὴ κινητοποίησις τῶν ὁμάδων κρούσεως τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν; Ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα ἀσήμαντον. Τί ἔπραξεν ὅταν ἐπληροφορήθη — ἐὰν τὸ ἐπληροφορήθη — ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπεφάσισε νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ὅπλα; Ἐὰν δὲν τὸ ἐπληροφορήθη καὶ τὸ ἤκουσε διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὰ ἰδικά μου χείλη κατὰ τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος, συγχωρεῖται ὡς οἰοσδήποτε κοινὸς Ἕλλην ὀχι ὅμως ὡς πρωθυπουργὸς. Καὶ προτιμῶ τὴν ἐκδοχὴν αὐτήν, διότι δὲν σᾶς ἀποκρύπτω, ὅτι θέλω νὰ εὕρω ἐλαφρυντικά. Ὑποθέτω, δηλαδή, ὅτι οἱ ἁρμόδιοι δὲν τοῦ εἶπον τὴν ἀλήθειαν, διότι ἐφοβοῦντο ὅτι θὰ ἐδυσπιστοῦσε προς αὐτὴν καὶ θὰ ἔλεγεν — ὅπως γνωρίζω ὅτι εἶπε συχνὰ — ὅτι οἱ εἰσηγηταί του ὑπερέβαλον τὰ πράγματα. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς εἴπω καὶ δι' ἡμῶν νὰ τὸ ἀνακοινώσω εἰς ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ὅτι τουλάχιστον ἀπὸ τῆς 22ας Ἰανουαρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους οἱ ἁρμόδιοι κρατικοὶ παράγοντες ἦσαν καλῶς πληροφορημένοι περὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Κ.Κ.Ε., νὰ ἐξοπλισθῇ.

Ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τῆς στρατιωτικῆς διοικήσεως Ἀθηνῶν ὑπέβαλεν εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν ἀναφοράν, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἡμερομηνίαν, δι' ἧς καθίστα γνωστόν, βάσει «ἀσφαλῶν πληροφοριῶν» ὅτι «ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν» ἐδόθη ἐντολὴ ὅπως ἐφοδιασθοῦν «μὲ αὐτόματα ὅπλα μικροῦ μεγέθους, εἰ δυνατὸν δυτικῆς προελεύσεως τῆς «ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης» μέλη τοῦ κόμματος.

Ἄλλη ἀναφορὰ λέγει ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. «ἔχει δημιουργήσει εἰς ὅλους τοὺς νομοὺς τῆς Ἑλλάδος εἰδικὰς ἐπιτροπὰς παρακολουθήσεως τῆς στρατιωτικῆς καταστάσεως» καὶ ὅτι «αἱ ἐπιτροπαὶ αὗται εἶναι τριμελεῖς, πλὴν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν ὅπου ἀποτελοῦνται ἀπὸ 6 μέλη».

Εἰς τὴν ἀναφορὰν σημειοῦνται τὰ συγκεκριμένα ἔργα τῶν ἐπιτροπῶν τούτων εἰς τὰ μέλη τῶν ὁποίων «ἀπηγορεύθη» ρητῶς καὶ αὐστηρῶς οἱαδήποτε συμμετοχὴ εἰς συλλαλητήρια, συγκεντρώσεις, διαδήματα, ὑπογραφὴν διαμαρτυριῶν ἢ ἐκκλήσεων, συνεταιριστικὰ ἢ ἐργατικὰ κινήματα καὶ ἐν γένει οἱαδήποτε ἐκδήλωσις, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπισύρῃ ἐπ'

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΕΓΚΛΗΣΕΙΣ

Συμπλοκαὶ μὲ τραυματίας χθὲς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην

Προκλήσεις τῆς Ε.ΔΗ.Ν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΤΕΒΙΒΑΣΑΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ε.Δ.Α.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 27.— Σήμερον τὸ ἀπόγευμα ἐπεισόδια καὶ ἀντεγκλήσεις ἐσημειώθησαν εἰς τὴν λεωφόρον Παύλου Μελᾶ, ὅπου εὑρίσκονται τὰ γραφεῖα τῆς ΕΡΕΝ